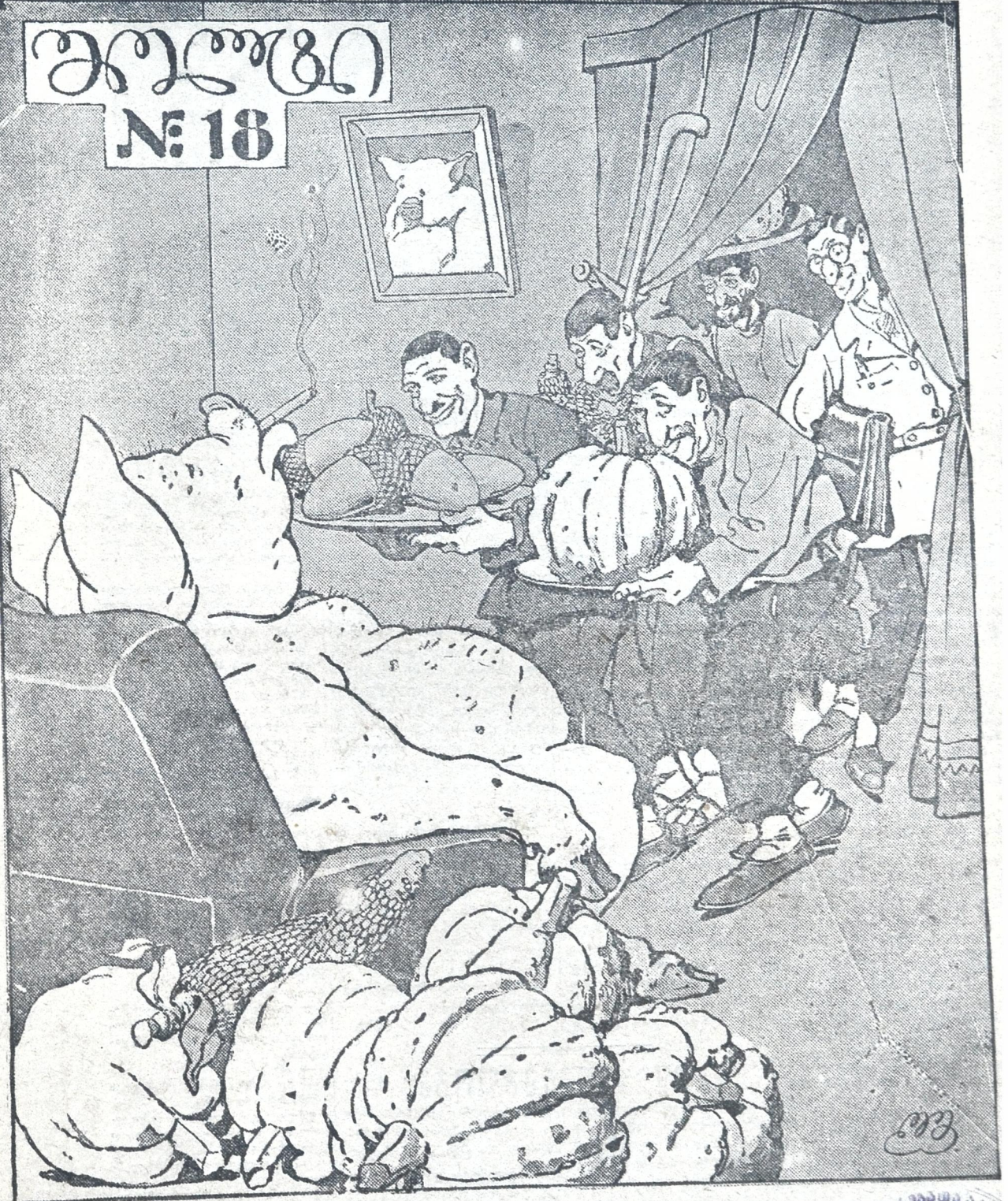

მედი

№ 18

- დიდო ბატონო, დღეს ეს მიიღე - ხვალ სხვა იქნება.

— ხოლერობა ხომ არ არის ამდენი ხალხი კუბოების ოჩერედში რომ ჩამდგარა?
 — რის ხოლერა, რის ფლავი, დაინახეს კოპერატივი და ოჩერედში ჩაღვენი ალბათ არიგებენ რამესო.

საიღუპლოთ

თისჯოლის არბელის
 ბაგმეობა

გთხოვთ მიცნობდეთ, ამ ბარათს ძირადთ შე გწერ — მოქალაქე ზოლტინი, მოგეხსენება ჩემი ხასიათი: ერთ ადგილს ვერ მომხსენებია, ერთთავედ ვხვტილობ ხოფლიდან ხოფლად, არტელიდან არტელში, შგარამ ჩემი ჯადოსანნი ქულის წყალობით ყველასათვის შეუშინველი გახლავართ.

ამ რამდენიმე დღეში თქვენი არტლის დათვლიერებთაც გაგხვდინებოდ, ვნახე და შევაშიწმე თქვენი დიდი საქმიანობა და გაოცებული დავბარედი ამ მძღვენიბით.

მიღწევა პირველი: დომენტი მაჩიტაძე ეს თქვენი არტლის წამდელი ხაზაყუა. მე საკუთარი თვლით ვუცქირამოდეხაც მან არტლის საწყობიდან მოქალაქე ქაგთარაძეს ქვლებისათვის მიჰყიდა ხათხელე ხომინდი — ფუთი 3 მანეთად და ფული იმ ჯიბეში ჩაიდო, რომელიც მის შოღვარს მარცხენა მხარეს აკერია. გულმა არ მომიბინა და დომენტი მაჩინე ჩავყარბიტყე. მისი სურათი ჩვენი უურნალის მე-8 გვერდზეა მოთავსებული...

მიღწევა მეორე: გიორგი მხიძე — ამ დირხელის არტლის წყერი. თბილისიდან ფეხშიშველი წამოვიდა წინდების უქონლობის გამო, მან კი თმდენი ბტუარ-შოგვარობა გამოიჩინა, რომ მთელი დღუნი ზგარანიც „ეკიტიორია“ ნაკი გაიშაბინა, ხოლო ჩემს მუღლეს მისთავა ხაში კოლოფი საზღვარგარეთის ბუდრი

მიღწევა მესამე: გროზა ქარუმიძე. ასეთი კოლმეორე არსად მინახავს კოლექტივისათვის თავს გასწორავს, როდენ უყვარს კოლექტივი, როგორც დათეს უყვარს თადელით გატენილი სკა, ზის და უწერბოლად შეტყევა. ყველა ასეთი წყერი რომ გყავდით, ამ მიღწევა ის ექნებოდა!

თქვენი შოლტინი

შ ო ს ნ ა შ რ ი ა

— უცნაურია ჩვენი სოფლის კოლექტივის თავმჯდომარე! თვითნება — რასაც იტყვის, აღარ ვადათქვამს.

— მაინც რა ჯა?

— სულ იმას გაიბნის თავმჯდომარე ვარო, პაპიროს აბოლესს, მოუგდება წით, სასადილოში ნუქის და სულ არტლის მომეონის ადღვერბილოს სემას, საქმე ფებებზე ჰკვილია...

— მერე და რა, თავმჯდომარე რის თავმჯდომარეა, თუ არ თავმჯდომარეებს და თავმჯდომარის პირველობას არ გამოიჩინს?! ეგ რა არის, შენ უნდა იკითხო სოფელ ურავის არტლის თავმჯდომარე რას შერება; იმ აბარებული კაცი მართლაც ისაა, და გიორგი!

— მაინც?

— ყველაფერი მე ვარო; არაღვეს კარის, — არ მომწონს; ყურადღებას არ აქცევს ხელისუფლების დადგენილებებს — რატომ მე არ შემეკითხენ, როცა ადგენდენო; ამბინჯებს პარტიის ხაზს და უფსაც არ იბერყავს მტლებებს უკმაყოფილებაზე. ამ სტალინის წყრილი ხომ ახლოს არ გაიყარა, ვაზეთის თოხეცე აფვი-

კრძალა — თუ ვაზეთი იკითხეთ კარგი დღე არ დაგადგებათო, თვალბი გაგაფუჭდებათ და ტენის აპარატი მოგეშლებათო; მე რომ სულაც არ ვიღებ ხელში ვაზეთს, რითა მეგობნობათო, ვერა ვარ თავმჯდომარე და თქვენში პირველი კაციო? მან თავისი კანონებიც კი გამოსცა და დადგენილებები: —

არტელს ფული უქირადეს — ხარი, ძროხა და სხვა გაიყიდა, ორი წილი არტელს დარჩეს, მესამედი პატრონს მიეცეს და ცილად დაეწეროს. ბევრი უკმაყოფილო გულში გავიდა არტელიდან? — ვაზაფხულის ნათესები არ დაუბრუნდეს; ეს გავიდა არტელიდან და თავის ნახანავში მუშაობს? — მისცივიდით, თოთუ შეჰკარით, სცემთ!

თ რ ამბები ხდება მისგან და რა განკარგულება-სიტყვები ისმის მუღამ...

— მართლაც უცნაურია!

— რა? ასეთი ყოჩაღი რომ არის?

— არა?
 — მაშ...

— აქამდე რომ იჩერებენ თავმჯდომარედ!

პ.ს.

ს შ რ ა თ ი

ზონის აბრეშუმის ძაფ-სახვევ ქარხნის ადგილკომის ოთახში ინდიდურად ზის ადგილკომის მდივანი მისა ციფფრივილი და ტმულეფონის მიღში ვიღაცას ეალერნება.

— დუშკა, ჩემი შეუდარებელი ანგელოზო, უშენით სიცოცხლე აღარ შემიძლია... ქარხანაც და მეშებიც ფეხებზე მკელია.

რაო, საღამოზე? უნათუოდ, უსათუოდ, ბაღის პირში, იმავე სისქემ ვიქნები...

სწორედ ამ ლაბარაკის დროს მასთან თავი შეუო მუშა ფრუიმემ და მოწიწებით ხალაში მისცა.

— გაუთრიე ჩქარა აქედან შეხერე შენა, ხედავ ხამსახურის საქმეზე ველაპარკებოდა და შენ კი როს მიშლი ჩემი მოვალეობა პირნათლად შეგახრლოო! — უყვირა.

— უყაცრავად ამხანავო მისა... გავიფე ჩემს ოთახში ჩასახლებულხართ, ხომ დეით შე თვითონ უზინაოდ ვარ...

— რის შენი, რის ჩემი... ეხლა კერძო საკუთრება აღარ არის...

— ამხანავო, იმ ბონის შეკეთებაზე თმდენი ფული დავხარჯე, რომ...

— გაუთრიე მეტეი აქედან, მე არავითარი ფული არ ვცივი!

— ამხანავო...

— გაუთრიე მეტეი შე ვირო შენა... ხმა, კრინტი არხად დახირა, თორემ დედანს... ხამსახურიდან გაგაგებენ...

— ამხ...
 — წუ მიშლი მეტეი ხამსახურის საქმის შესრულებას...

ფრუიმე გამოხარუნდა... ცქიფურიშვილი კი მაშალ ინდურით გაფხვერილი დარჩა კაბინეტში თავის მოვალეობის შესახარულებლად.

— დუშკა, უყაცრავად, იმ ოჩერმა ტკბილი დაპარაკი შემაწყვეტინა... შო, საღამოს უსათუოდ იმ ბაღში... რა ტკბილი და ხანტარო წუთები იქნება. გერ-გერობით ნახვამდის ჩემი ანგელოზო...
 ს.შ.მ.

ი ა ფ ი „მ შ ე ნ ე ბ ლ ო გ ა“

— ჩვენს სოფელში დიდებული მემქტრო-სადგური ააგეს, სოფელი გაანათეს და ამ დღეებში სკოლის ახალი შენობის აგებას შეუდგებან. იმხანად სადგურის და აკოლის შენობის აგებას მხოლოდ 6000 მანეთი დასჭირებოდა! იფვიდა პირინი ჩემმა მწეშქ!

— არც იხე იფვი. მითულებს, სოფელ სნოში კლუბის შენობის

აგებას, სულ რაღაცა, 2,000 მანეთი დასჭირდა. მართალია შენობა შენობას არა გავს, ჩამონგრეულია და ჩამოღეწილი, ერთის შეხედვით საქათმის მოგაგონებს და ფაქტობრივად, როგორც კლუბი მხოლოდ ქალაღღზე არსებობს, მაგრამ მისი აშენება მაინც გაცილებით იაფი დაჯდა.

== თ ა ი გ უ ლ ი ==

უკ, ამ ქალაქში როგორ ცხელა, ლამის ტენი ამიდულდეს. ვატყობ თავში რაღაც მილტინებს, მერის ატანა აღარ შემძლეა. ჰეი, მემანქანე, ჩქარა ჩემი ავტომობილი აქ გაჩინე, ჩქარა მეთქი, თორემ ხედავ ამ შოლტს?!

ცხელა, ვიხრჩობი, ვტრიალებ, როგორც სახალწლო ვოკი შამფურზე, მაგრამ არა უშავს, საცა ჩემი მემანქანე გაჩნდება და ერთი თვალის დახამხამებაში მოვეტურცხლავ აქედან, მცირე ხანს მაინც გავეცლები ამ გაფარვარებულ კედლებს...

ნატვრა არც ისე შორსაა... ათი წუთის შემდეგ უკვე მანქანაში ვსიბინდები და გაფურნავს ვეპირებ.

— აბაანაგო, საით უნდა წავივლი?

— საითაც გინდა, საცა მოგვხდეს! ვეუბნები მემანქანეს, რომელმაც უკვე მოსწლიტა მანქანა და... მშვიდობით ქალაქი... მშვიდობით ერთი დღით მაინც მანქანა მიჰქრის... მიჰქრის... უკან რჩება ხეები, ხეები, სახლები, მინდვრები, ტყეები, სოფლები... ცელები ნიავე ბითამაშებს თებში და შუბლს ნელი სუნთქვით მოგრილებს...

— მაშინა სტოპ! ეს რა სოფელია? — ვეკითხები შოფერს.

— თიანეთი გახლავთ!

— თიანეთი? ეს რა მშვენიერი სანახაობაა, სახლები, ეზოები, ადერ აღმასკომიც... ჩამოვდივართ, ვათვალიერებთ...

ოლმსკომის კარებში მდივანი მხედება, ალბად რევიზორი გვინივარ...

— ეს ცნობილი გამფლანგველია ზუჭანკალურია, ვიდაც მიჩურჩულებს გვერდიდან.

— გამფლანგველი? — მომამორეთ აქაურობას, რაბის თავე არ მაქვს.

ჩქარა, დავიდა — გამოვრბივარ ტუნაში, ერთ ჩაბიბულ ტომარას ცხვრის დიდი ფარა მოუღდის.

— ეტყობა აქ გიშინი კულაკები მოუშენებთ, გულში ვაგვიფიქრე, მაგრამ თითქოს ჩემი მეზობელი ჩემს გულში იყდა, იქვე მომასალა, არა — ეს ცხვარი კულაკებისაგან ჩამორთმეულია, ეს გასიბუბული ტომარა კი მართლაც ცნობილი კულაკი ნაცვეთაურია, ეს ცხვარი მაგის ჩააბარეს...

ცხვარი — მგლის ხელში! რა ბედნიერი კეთილე ყოფილა თიანეთი!

საყვარელს წინ გავიარეთ; დახლში ორი ჩასტეხული ბობოლა იდგა. რაღაც მიწოდდა მეთქვა, მაგრამ ისე მომასწრეს, ეს კოპოპრატიული საწყობია, რომლის გამგებად ბობოლა ვაჭრები გიპრავი და ფანე ლომამშვილები არიან.

ბიჭოს, როგორც ეტყობა აქ ყველგან ვაჭრები და კულაკები არიან მ. კოლიტებელი! მუტი აღარ მინდა სიარული, პური მომშვიდა შეკვივართ წითელ სასადილოში. — დახლთანაც ჩაწითლებული დახლიდარია.

— ეს გახლავთ ცნობილი ვაჭარი. როგანზე — დღეს სასადილოს გამგე ლაღო კაპაურია...

ისევე მერტრულდება ვიდაცა... არა, მხოლო... თქვენი აღარაფერი მინდა. მემანქანე, ჩქარა — უკან თბილისისაკენ... მანქანა ელვის სისწრაფით მოჰქრის უკან.

— მემანქანე ნელა, თუ მშა ხარ აქ არსად დამამტკრიო... ნელა, ნელა! ვეყვირი, მაგრამ რაღა ნელა, მანქანა უხარბახარ ხრავში გადაიჩება...

თვალები გავახილევ... ძილიდან ძლივს გამოვერცხვ და შუბლიდან შიშის ოფლი შევიწმინდე... ეს ოხერი სიზმარი რაზე მართალა იქნებოდა...

გუგუთი.

მუქთა-ჭაგია

თერჯოლის არტელის წვერი დომენტი მაჩიტაძე განაგებს არტელის სიმინდის საწყობს, რომელსაც ფარულად თავის ოჯახში მივზიდება. მან ამ სიმინდით გაასუქა 6 საკუთარი ღორია...

კორეზპონდენიაიდან.

დომენტი მაჩიტაძე თავის ოჯახურ წრეში.

წელს აგარაკებს ათარებელი ხალხი მია-
წყდა. სახლის პატრონებმა მამისხლად
გააქირავეს საქონლის სადგომებიც კი.
გაზეთებიდან

1000 გ. ჯილდო

ვინც საღმე იპოვის (გინდ
დვინის სარდაფში იყოს) სო-
ფელ ქმეფერის სახ. სამეურ-
ნეო არტელის უგზო-უკვა-
ლოდ დაკარგულ თავმჯდო-
მარს და უკან აღარ დაგვი-
ბრუნებს, ჯილდოდ მიიღებს
1000 მანეთს ნაღდ ფულს და
თავმჯდომარესთან ერთად
დაღუპულ ცხენის ტყავს.
კოლმეტივის წამრი.

ახალი ცდაები

რადგან მეცნიერებამ გა-
მოარკვია, რომ დაშავებულ-
ლი ანუ დასილოსებული სა-
ცვები ძლიერ სასარგებლოა
საქონლისთვის, მეც გადა-
წყვიტე ასეთივე ცდები მო-
ვახდინო გლეხობისთვის „სო-
ლიერ საზრდოს“ მიწოდება-
შიც. ამ მიზნით გლეხობაზე
გასანაწილებლად მიღებულ
ფურცლად-გაზეთებს ჯერ ხან-
გრძლივ ვასილოსებ ფოსტის
ვანტარაში, შემდეგ ფური-
გებ ხელისმომწერლებს.
მე უკვე ვმუშაობ აღნიშ-
ნული წების მიხედვით. აგვი-
სტოში ვარიგებ ივლისის
თვის ნომრებს, სექტემბერში
ვი განზრახული მაქვს ივნი-
სისა და მაისის ნომრები და-
ვარიგო.
სხვა ფოსტის გამგეებსაც
ფურცლებს მოახდინოს ასეთი
ცდები.
პატრისცემით ძირულის
ფოსტის გამგე.

რამე-რუხე

ჯუშჩხვითი, (ო.ზ. მ.ზარა)
შოლტო ყურში ჩუმად გიტყვი,
ვინც პანლურის ღირსია.
მასწავლებელ-ხუნდაძის ქალს.
უპარილი პირსცხია.
ნერვიული ქალია და
ლანძღვა ჩხუბით ქებული,
კომსომოლზე ნამეტანი
არის შეძლებული.
ეხლა ვნახოთ ჩვენი გრიშა,
კურსები რომ გაგვისწა
და ზედმეტი ფულების ხდით,
რომ ვერაფერ დაგვისწა.
მასთან დახეი უბედობას
კურსებმა ქნა ფშუკი,
სწავლის ფული გრიშამ სანსლა
და ჩვენ დავგრიხა „ბზუკი“.
ტრაახხ!!!

ფერსათის საგმიტხველო

სამკითხველოს გამგედ გვყავს
ამხანაგი ტონია.
გაზეთების დაკარგვა—
ჩვეულებათ ჰქონია.
ფრთხილად! ფრთხილად!
ამხანაგი ტონია,
თორემ „შოლტი“ თუ გეწევა
გაგიღებება „ქონია“,
კავალმრისტი.

მესტვირული

ტყიბულის მაღარკობიდან
შოლტო! ჰა, ყური დაუგდე!
გახსოვდეს ჩემი ნათქვამი.
აბა დავიწეე ძამია,
შენთან რაც შექონდა სათქვამი.
სასადილოში შევედი,
იქ საქმე ვნახე საზარი
სულუცვლა, სტოლზე ეყარა
ნავაგი ნახვეტ-ნაყარი.
ეს კიდეც არაფერია,
კერძი მომართვეს, რავარი?!.
შიგ იყო, ძვლები ჯოჯობი,
მუხის ნაპობი ყავარი.
თუ გნებავთ აი ეს არის
ჩვენი სამხსროთ აგდება,
უნდა ვსთქვათ ასეთი გამგე
ძმაო არ გამოვვადგება.
შევედი კლუბში, ვიხილე
დაღუმებულ რადიო.
იქ მოხრეს: „ამის ლაპარაკს
არ ველით გაისამდიო“.
საქირო არის ეგ „შოლტი“.
მაგრად ვიხმაროთ ხელშია,
ერთი მოცხებით ზარმაცნი
ყველა გაფხუცვითო ზელშია!
გოზი მიღბარჩიძე.

მოვსხვოთ გიუროპრასს

კორბოლუს, ფაზო ცარიციე—
თემალმსკომის მდივანი.
გლები არ არის ისეთი,
არ იყოს შემომჩივანი,
მასთან მისული საქმეზე
სახლში ნათრთხობი ბრუნდება.
თან ისეთს შემოჰმსხვებს,
ზოგს ტვინიც გადაუბრუნდება.
ჯინჯარი.

ახალდავა

შოლტიანო მოგახსენებ
ახალ-ახალ ამბავს.
ყველა გნებზე აქ შეხედები
ნაკელსა და ნავას.
ამის გზო დატრიალდა
ძმაო ცული სურნი.
სანიტკომო, შენი ქცევა
არის დასაწუნი.
რიკაძეებმა წაიღეს
შოლტიანო ძალა!
ბორანზე ხალხს ატყავებენ
დააქეთ ჯობით დანა.
მორჩა, მათთვის არ არსებობს
წესდება და „ტაქსა“,
ხალხის ფულით დემსგავსენ
სახალწლო ტახსა.
ახალდაბელი.

უეგარი წავალი

ბუგეულის საბჭოთა აფ-
თიქში მოვაწეე რეგმატიზ-
მისა და ქარების სამკურნა-
ლო, სადაც ავადმყოფებს
ვწამლობ გვერდების ზელების
ახალი, საკუთარი წესით. წა-
მლობა ისეთი უებარია, რომ
მთლად დადამბლავებული
ავადმყოფიც რომ იყოს, ხე-
ლის ერთი გაქნევის უმაღვე
მოჰკურცხლავს. გვერდების
ზელების დაწვრილობით შე-
დგებზე შეეკითხეთ გლე-
ხებს პ. გოცაძეს და ი. კაცი-
ტაძეს...
სხვათა შორის აფთიაქში-
ვე მოვაწეე გამრითი სასა-
დილო, სადაც ქეიფია დი-
ლიდან—სალამოდის.
აფთიაქის გამგე კერვლიძე.

უეჯიბრი

ვიწვევ შეჯიბრში სოფელ
ჩოლურის გლეხობის ყველა
წევრებს, რომელთაც გამოი-
ტანეს დადგენილება ჩემი
მოხსნის შესახებ წითელ სა-
სადილოს გამგის თანადე-
ობიდან, პირობა: მე სასა-
დილონ გაფლანგულ თანხას
კიდეც სხვა თანხებს მივუმა-
ტებ, მათ კი რამდენი დად-
გენილებაც უნდა გამოიტა-
ნონ ჩემი მოხსნის შესახებ,
ვერ შესძლებენ ამ დადგენი-
ლების სისრულეში მოყვა-
ნას.
სასადილოს გამგე სპირიდონ
ზაბულიანი.

მოხერხებულნი კაცნი

— მოდი, ისაკოჯან, ერთი ყელი ჩა-
ვიკოკლოწინოთ ნუნუათი. არ მოეშვა
ალექსი ლასურაშვილი თოფიშვილს.
როცა შეზარბოშდნენ, ალექსა „აბიქ-
ტიკოა.“
— ეს გაუმარჯოს ისაკოჯან იმ
ქირსა, რაღა, რომელიც რომა ამ სა-
ქონელს სინსილას გაუტყობს! დედას
ეუტირებ იმ ბეითალმან ბეითალსა, აქ
რომ ამოევა ხოლმე და არიგებს ხალხს.
— როგორ?!
— როგორ, და... ქალაქში გინდა
მეკედარი კატის ნორცი ჩაიტა, გაასა-
ლებ... მე ვიცი, დობტურმა არ გასინ-
ჯოს საღმე... შეხევი ტომარაში, წა-
მოიკიდე ზურგზე, და... ვაჭრებში,
ოჯახებში, ჩუმად, გირეგაქა ექვს აბა-
ხად...
— რა, ჩემი ქირიანი ძროხა ხალხს
აქამე?!
— ეთიომა რატომო?! აბა ამას
რომ სვამ, რა მუქთად კი არ მოდის
წინას ეწინხლან...
გეტეს!..

იღბლიანი ბიჭი

— „ბელი მომეცი და სანაგვეზე გა-
დამაგდეო“, სწორედ შენზეა ნათქვა-
მი, ჩემო ადამ...—უთხრა მეგობარმა
გედევანიშვილს, რომელიც ნოქრადა
მუნრანის კოოპერატივში.
— რაზე სთქვი?— შეეკითხა ის.
— რა ვიცი, წინად ამევე კოოპერა-
ტივში იყავი, ფულს გაფლანგვის-
თვის გაგაძევეს; საბჭოთა მამულის
ადგილკამის პასუხისმგებელ მდივნის
თანამდებობაზე იყავი—მუშებს უხე-
რად ექცეოდი, მოგხსნეს მარტო; მერე
ქსნის აგურ-კრამიტის ქარხანაში იყა-
ვი—ვიღაც ქალს რომ მოუნდომე რა-
ღაცა—ისიც შეგრიხა, მაინც „ფებები
ვერ მოკამეს“; ვინ იცის კიდეც რაე-
ბი არ ჩავიდენია, შე პირდალო, და
მაინც რომ შენი „ოკოე აღრუ ზის“
მულამ... რა გაზეთში შენ არ გაგწე-
რეს, რამდენი არ ილაპარაკეს და მა-
ინც „ბუზი ვერ აუფერენიათ“ შენთ-
ვის! აგერა ისევე ამ კოოპერატივში
მოკალათებულხარ და ვისაც რაც გინ-

და იმას უშვებინ... ძალიან კარგსა
შვებინ, ამ შოგიერთებს რომ ლანძ-
ღა! არა, რა უფლება აქვთ, რომ შე-
ნიშნას მოგცემენ ხოლმე ხანდახან?
გამგეობა თუ ყურს არ იბერტყავს
შენზე, ამ სოფიო დალაქიშვილს, გა-
ბო ოგანეზოვს, ანა ოსკანოვს და
სხვებს რა საქმე აქვთ შენთან?! ძალი-
ან კარგიც ქენი, რომ ავინე და ხმა
ჩაუწყვიტე: აგუ უნდათ! რათა ჰყო-
ფენ ცხვირს იქ, სადაც მათ არ... არა,
ვინ ეკითხება მათ „ვირი ათი შაუ-
რიაო?!“ მაინც ვერაფერი დააჯალეს!
— ეჭ, ჩემო ძმაო, რამდენიც უნდათ
აბრახუნონ,—ხომ გაგვიგონია „ვინც რა
უნდა სთქვასო—წისქვილმა“ კი ფქვა-
სო!“ რა იციან მაგათ ჩემშიარ კაცის
დაფანება?! ან არა და, „ღმერთი რომ
გწყალობს—ემშაკი რას დაგაკლებს?!
—ღმილით მიუგო ადამ გედევანი-
შვილმა და რაღაც ამოიღო დაზგის
ქვეშიდან, გადააწოდა...
ნეტა ვინ სწყალობს?
ვიცი.

შესანიშნავი მუშაობა

ამაშის შემინდგრობის რაიონულ კავშირში ფიცხელი მუშაობა იყო გარდატეხილი. ხუმრობა ხატივ ხომ არ იყო, გაზაფხულის თებვა გვიანდებოდა მათ კი თებულზე, ფარცხებზე და სათეს მანქანებზე ვერ არც კი ფიქრიათ.

— ფარცხი რა საქირია, მაინც და მაინც ვინ ჩამოითვლის ამდენ ნახნავებს, ვუთხრაო რომ დიდი ხანია დავთესეთ კიდევ და დავფარცხეთ კიდევ...

— რატომ ამხანაგო, მართალია გვიანია, მაგრამ ეს ფარცხები და სათეს მანქანები მაინც გამოვიწეროთ, ხალხი ვართ, იქნებ დაგპირდეს!

თან ცხელ-ცხელ ცირკულიარებს აცხობდნენ, თან ასეთი კამათი ჰქონდათ ერთმანეთში. ბოლოს უკანასკნელ აზრს და უფერებს და ეს მანქანები მაინც გამოიწერეს...

გაიოთა დრო... მოვიდა სარევიზიო კომისია.

— ამა ამხანაგო, ხვავაფხულო თესვისთვის რა გააკეთეთ, — შეეკითხნენ მათ.

— ყველაფერი დავთესეთ, დამფარცხეთ... და უკვე შემოდგომის თესვისთვის მზადებასაც შევუდექით.

— როგორ... ასე მალე უკაჲ, მაღალეც, შედაჩემმა ღმერთმა... გულმოდარინე მუშაკებმა ხელახლა გადმოიდეს თესვის გეგმაც, რომელიც ხვავაფხულო გეგმის ნამდვილი ასლი იყო, მხოლოდ სიტყვა „ხვავაფხულოს“ ნაცვლად ყველგან სიტყვა „ხაშემოდგომა“ იყო ჩასმული.

ეს კიდევ არაფერი... მათ მაგიდის სქელი უჯარიდან ამოიღეს მანქანა-იარაღების ცენტრში გაგზავნილი მოთხოვნის დაცვა...

— აი ამდენი ფარცხი მოვიტოხოვთ, ამდენიც სათვის...

— უკაჲ, მაღალეც... აი მუშაობა ამას ქვია...

რევიზია ფრიად კმაყოფილი წაიდა... ამაშის შემინდგრობა რაიონულ კავშირში მაღლობის ნიშნად ცენტრიდან მიიღო 50 ფარცხი და სათესი მანქანები...

ყველგან ასეთი მუშაობა, რომ იყო გაჩაღებული, — რამხელა მოხაველი გვექნებოდა?!

ზინხრაძე.

უ უ ვ ე ლ ე თ!

ორ თებზე მეტია დაღუპა ს. ყვირილი რადიო. მის შეტყობაზე არავინ ზრუნავს. გლეჯილის წერილიდან.

— რა უპატრონოთ იხრჩობა საწყალი!

ტელეფონით დღნორისაში

წერო... წერო... ტელეფონი, ტელეფონი, ბარონა, თუ შეიძლება დღნორისის არტელის თავმჯდომარე გრიშა კახიძის შემართებით... მაღლობი, მაღლობი, ვინ არის? გრიშა ხარ? ჰა, ამოიღე ხმა შე კი კაცო, გლეჯებს მაგარი ხმით დაჰყვირი და ამ ტელეფონში რა ღმერთი გაგვიყვარა?!

კაცო, ეს რა გავიგე? როგორ, მართლა გაცოცხლეს პარტიიდან? რაო? ვინარია კიდევ? რატომ კაცო საწვერო გადასახადი უკან გრჩება და ისევ ძველებურად სცხავრობ?!

რაო? არტელის თავმჯდომარეობა გირჩევია? კაცო, თუ ძმა ხარ, გაუფრთხილდე მგ ხალხს, არტელში სხვას ვის ჰყავს ასეთი ხალხი როგორც აღეკანადრე ახელდებიანა მოიცვა ბარონა, ნუ გვიშლით თუ შეიძლება!

რაო? აღეკანადრე მიეტიანიაო? ტარასი, კოწია და იოსებ ასათიანებს ხომ უფრო ვაძინებოდა ჩარ-ვაჭრები არაბან, მაგრამ კოლექტივში პირველი მაგალი უკავიათი კაცო, გავიგე, იოსებ ახელდებიანც არტელში შეგუყვანია, ერთ დროს მე და ის ერთად ვვაჭრობდით, გაუმხარადა... მითხრა რომ შენ უფროვად ახსენებ

ფულს, ამაზე გაკვირებულს ვეღარ მხახავი რაო, არ მეხმის?.. როგორ, აი თუმანზე მეტია არ შეგიძლია? რამდენი ელირება? თუ მანია ორ მანეთად თვეში? რა უფო მერე... ისე მიჭირს, რომ დიდი მაღლობე ლიც დაგრჩები. რაიო? გიროვ გინდა? კი შენი ჰირიმი, არც მავაზე გეტყვი უარს, ჩემი ცოლის კოვაცის გამოგიგავანი, ამ ზაფხულს მაინც დაჩაწეო!

იცოცხლე, გრიშა ჩემო, იცოცხლე! გამაღობოთ, გამაღობოთ, რაო? ნუ გეშინია კაცო გაკვირებულ ხალხს რომ ხელს უშარბავ, ამაზე ვინ რას გეტყვის?..

წერო... წერო... დიდი ხანია დაღუპა ბარონა, გაკვირებლიან ამოველი კაცი!

ხითრაძე.

გ მ ვ ს ს მ თ

ზეპარი, მუთ. ოლქი

შოლტანო გულითა მსურს სიპრობის გზით გემსაფრო, რომ მოგვიყვი-ჩამოხვდეთა ზოგირითი შეიბურო!

კაცისებში სპოიოვია ვინმე ინტროვანი და კულაია, იგი ყურისს ეჩხობება, უფროსს მეტი ლაბარაჯი, შევაშეა სამსონ ჩენი, ცნობილია ძველის-ძველად. დიეტროპე მოგიველინა, კაცისებთს ქვეპრომივლად. მან გორაკის, მინაბის ქალს, ტყავი აძრო კიდევ მრავალს. ვინ გაძრესვის ნეტაქ ამგვარ მოწყობს. სორბეტს, კიწარბა-გაოს? ვეკლა.

იზვიათი ცხოველი

მექვენის რაიებომ სოფელ დღნორისის განყოფილებაში მოათავსა იზვიათი ცხოველი. აწერილობა: ერთი შეხედვით ადამიანს გავს, ყუ-რები აქვს არჩეულდებრი-ვად დიდი, ლაბარაკობს კარ-გად. სკამს ფულს (ვერცხლს და ქაღალდს არ არჩევს), გარ-და ამისა სკამს შაქარს, ფარ-თალს, ფეხსამოსს, ლურსმანს და სხვა რკინეულს. ხვაჭ-როდ მოხულ გლეხს ცოფი-ანავით უღრინავს, წყლის მაგიერ-კი მხოლოდ ღვინოს სვამს. ყველაფერს ამას დღ-მდე ჩინებულად ინიღებს. თუ შეიარაღებული მცვე-ლები არ მიუჩინეს—შესა-ძლებელია მან მთელი სოფე-ლი შეჭამოს.

ღამბაჩაძე

იხნოვდეთი

(გ.ო.ს.ო.მ.ი)

ვინ არ იცნობს სპეკულიანტს, განთქმულ ვეპარ-მეგლეკოსს. მშრომელ ხალხს რომ სსსსსსა სწოვია, იხლავ ნატრობს წარსულ დროსა. ეს ვაქცავი პროპოქციით კოლექტივის მოველინა ნოქრად გახდა მერგელოვი გაეზარდა, ჩაიკვინი. გამწმენდი კომბა მოხსნა იგი, მაგრამ დახტო თათოსხასი, საღვრორტო სამშრომელოში დაუღვინა ჩამეგეთ სელოდას. ნოქრობის დროს თუ იღებდა ორმოც მინთს მხოლოდ თვეში, თერამეტ თუნუნს ჰაჭავს ეხლა და იცნის უღვაშებში.

კ. ჭაბაძე.

ბიუროკრატიზმის „სარგებლიანობა“

ზოგჯერ გამგის კარებთან ლოდინში იმდენი დრო გადის, რომ ერთი წერა-კითხვის უტოდინარი თავისუფლად შეისწავლიდა წერა-კითხვებს.

ურბმოკრული ამბავი.

— ურაა... ორაა... ამ ბიუროკრატის წყალობით წერა-კითხვა ვისწაიოეთ!

== ფერილი უოლტიანს ==

(კახაი, გორის ოლქი)

1. მინდა „შოლტო“. რომ მოგიტორო და იატაკზე ჩხრიალებს... დავსველი მყურებელი, სიცილე ყოველ მათხილურს... ეკ, „შოლტო“ ღია კარებში შირი ღმუის და ღრიალებს... — მის შეკეთებას ვინ ფიქრობს, თუ ფიქრობს, რათ იფიქრებს?!

3. ახალი ყოფის გულისთვის სოფელი იბრძვის გმირულად, — ტრაქტორის ნაბურღავები ხნულაღებ გადაქიბულა... მოსავალს ვკრეფით სიმღერით დის სინოყიერის წყენია, — ამ დროს ჩვენ სამკითხველსა ლარულად მოუწყენია...
მ. შა—შვილი.

2. შველ კლუმში და ვინღე: ნადავის მტვერი ტრიალებს ჰერიდან წვიმა ჩამოდის

შერჩა რალა

— ხმა ჩაიკმინდეთ, თორემ ტყეა კი არ მშურს! — დაუბრალოდა თვალმბეჭედა-ქვიტირის არტმე-ლის თავმჯდომარე სერაპიონ უზნანეშვილმა წვერებს, როცა არტმელს მისში ფართალი მოუვიდა, თვითუფ წვერზე ათი მანეთის, მან კი ზოგს რვა და ზოგს ცხრა მანეთის დაურთავა — დანარჩენი კი საღვაც „გაიამასქნა“.

— ხმა ვერაფერი გამახალსა ჯდომ, რადგან უკვლახ ემინა ამ ჩვენს დროს უარამან-უთლანისა.

— არ გითხარით, ხმას ნუ ამოი-ლებთ-თქვა?! ხომ ზედავთ მავის ხელში ვართ... ეგეთია, და... გა-ზეთებში ცოტაჯერ გაქრებს? შე-ვახშობისთვის იცო დღევ ქე მქონდა მისხელი გამახალსა ჯდომ, მარა... — გადუღლაპარაკა, ჩუ-მად, გლუხებს ერთმა წვერთაგან-მა...
— შერჩა რალა!
— რა ვიცო, შერჩება?!

გვერდ უანჯარსა

— გვედრსა, გვედრისა! — ხიხარულთ ცხა სწვდიოდა ლორეშის გტეხობა, მრავალ წლებს ლოდინის შემდეგ ინუენერი ღოსამე-რიძე რომ მოვიდა და შეუდგინა ლტბთა ახალგაზრდობის სკოლის გიგია.

ტპილად მილიოდენ იმედიანი დღეები და ღამეები... ალბად ეც-დევ ახე გადათვლებოდენ ღამე-იანი, ვით კრიალოხანი, რომ სკო-ლის ახაგები ადგლი იხეც ცარილ და და ატირებულნი არ ენახათ...
— ბოლო, სადაა ჩვენი გვემა? დეიკარა? დაივიწყეს? — შესჩივ-ლებს გლუხება ერთმანეთს, და-ლოდნენ.

— უკაცრავად, ჩვენი მესვერე-ბი ნურც იხე უოთო ზალხი გგო-ნიათ, რომ გვემა სადაცა მალე ქიჩი ამოდინ, ვერა ზედავთ? აგერ კოთბერტივის ფანჯარაშია გა-მოკლეული? — ანერგეშა ვიდაცაბ.
— ვინ ქნა კაცი ესა?
— ვინც ქვიანი იყო... იმითომ რომ ვისაც ეს ხეპე ეტება, როცა შეტედავს გავდისას, იქნებ გაახსენ-დეს... თქვენ კი ამით დაგამშვი-დონ, რომ გვახსოვსო...
— იმითიც კარგი საქონელია... გამგვლელი.

ჩვენნი უოლტიანს

ქრინტს. მწერები: ღვინა-გო-რის რაიონში ერთი ვაჭრებმა ფრეიონამ და გახპარამ, მოიკა-ლათჲ მცენარეთა კავშირის ხა-ჯანა-შა: აქარ ბახო ტე-ბუ-რთაც კი მფარველობს გამგეობის თავმჯდომარე ალიაოშა გიორგო-ზიანი. მერე ეე ოჯახ აჩენებულა აქ გასაკვირი რა არის? გიორგო-ზიანი ვაჭრებს ალბად მიტომ მფა-რველობს, რომ „ხელი ხელსა ქვანს და ორივე პირს“... ისე, რომ გიორგოზიანი ნამდვილად თავის საქმეს აკეთებს — ვაჭრები კიდევ თავისას. შაიტი მიზანი ერთია, თუმცა შაიტი გზაც ერთია — გა-მსახილსავენ.

საემელად აქვს ჩვენი სკოლის ორმოცადენ შექტარი...
სქუმს და ნელ-ნელ შეიქცევა, — თუ შერჩება ნებაიქ?!

სწორად გითხარათ — ამ ლექ-სიდან ვერ გავიგეთ, შერჩენიშვი-ლი რას ქამს, თუ ღლქათ ვერ

გამოიყვანეთ პროზაით მოგვერეთ ირმას. ზემო-მარხანის კოლექ-ტივის წევრი ბელო ჯამასპიშვილი თუ კულაკებს უმბობილდება და თლიქტივის დაშლას ცდილობს, ეს ალბად მიტომ, რომ არტლის გამგეობა მის ღვინით ვერ უმას-პინძლდება, კულაკმა ყოჩიაშვილ-მა კი ის ღვინით და ატომობი-ლითაც აქეიფა ღლაგდესში.

თქვე ოჯახს აშენებულეთი, აე-ტომობილი თუ არ გაქვთ, ეგ სა-შეგალითო კოლმეურენე ვირზე მანც შესეთი და ისე გამოაცი-ლეთ არტლიდან.

შხარლილ ჩიორას. გვე-კითხებით: „ორი თვეა დავგედუ-მდა რადიო. მის მაგერ ღაპარა-კობს და მღერის ქობ-სამკითხვე-ლს გაშეგა. ჩვენს რადიოს როდის ეღირსება ალაპარაკება?“

თავის-თავად ცხადია: როდესაც რადიო მუშაობდა, ქობ-სამკითხვე-ლს გაეჭე ღლუმდა, რადიო და-ღმუდა — ამღერდა სამკითხვე-ლოს გამეც, ახლა სამკითხველს გამეც, როდესაც დაღმუდება, ისევ ალაპარაკდება რადიო...

დეკეშა

გუჯარანი. რუმულიშხა სა-მიკიტნო ან წითელი სახა-დლილო, საკუთარ ხელში მიერთ-ვს დხიშელს ან მოვრას — საკრედიტო ამხანაგობის თანაშ-შრომელს — „ლოთი-ფოთ“ გიორ-გზიანს.

საპრადიტო ამხანაგოზის ფულაგის გაფლანგვისას, უშ-ენ განუწყვეტელი ღმთო-ბისა და ხმავ მრავალი ამგე-ბი მუშგდამხინის უსრამდე მისულა, — თანაშ-შრომელში.

შინი პირის ზიარება.

